

ולכאורה צריך להבין האיך זה שייך? - דהיינו ע"ד
 רוגמא באם אחד לומד פרק רמב"ם וכדומה בשעה אחד האיך
 שייך שע"י נתינת הצדקה ילמוד אלף פרקים בשעה אחת דאפילו
 במחשבה לכאורה אין זה אפשרי?

משה עזאגווי
 - תות"ל 770 -

ט. במה שדן כ"ק אד"ש בשיחת פורים קטן ע"ד ל' יום קודם
 החג, ומה שלא נזכר זה בשו"ע אדה"ז בנוגע לפורים.

יש להעיר מתוד"ה מאי איריא (מגילה ד, א), דריב"ל
 אמר פורים שחל להיות בשבת שואלין ודורשין בענינו של יום,
 ומקשה בגמרא מאי איריא פורים אפילו יו"ט נמי דתניא משה
 תיקן להם לישראל וכו', ומפרש בתוס' שם הקושיא: נראה לי
 דהכי פירושא מאי איריא פורים דאין דורשים בו מקודם לכן
 שלשים יום דמשום הכי לידרוש בו ביום אפילו ביו"ט דדרשינן
 שלשים יום לפניו ואפילו הכי דורשין בו ביום כדתניא וידבר
 משה את מועדי ה'.

אמנם בשפת אמת שם הקשה כמה קושיות על פלי התוס'
 ומפרש: ולולי דבריהם ה' נראה דמלשון דריב"ל משמע דמטעם
 דאין קורין המגילה בשבת צריכין לדרוש לפרסם הנס וע"ז
 מקשה הגמ' דבלא"ה יש לדרוש כמו בכל יו"ט דפשיטא לגמ' דכל
 דתיקן חכמים כעין דאורייתא תיקן וכ"כ בפ"י, ולפ"ז אפשר
 דאה"נ לענין ל' יום מקודם שוה לשאר יו"ט.

* * *

ב) והנה בעצם הענין במה שביאר כ"ק אד"ש בדין שואלין
 ודורשין לפני הפורים לכאורה י"ל דגם לפמ"ש אדה"ז ריש
 הלכות פסח שעיקר הדין הוא מצד הקרבנות שהוצרכו להביא בכל
 יו"ט, הרי מדיוק לשון אדה"ז מוכן ששייכת גם בנדו"ד,
 שהרי אדה"ז מדייק "לפיכך תקנו חכמים לדרוש הלכות הרגל ל'
 יום לפניו כדי להזכיר העם את הרגל שלא ישכחו להכין בהמות
 הכשרים לקרבן ויהי' להם שהות כל שלשים יום".

הרי שענינו של שלשים יום הוא לא רק מצד חיובי
 קרבנות (ומצות) דבו ביום כ"א דברים שצריכים הכנה
 וכו', [ועפ"ז מתורץ בפשטות מה שלא מצינו ענין זה בר"ה
 ויוה"כ אף שהם יו"ט מדאורייתא (ראה פנ"י מגילה שם)].

ועפ"ז - בנוגע להמצות דפורים אף שבנוגע להאדם
 עצמו מוכן שע"ז אין צריכים הדורשין ל' יום קודם, אבל
 כשהמדובר במבצעי פורים, פשוט שצריך לדרוש ל' יום לפניו
 כדי להזכיר העם שלא ישכחו להכין כל הדברים הזקוקים

להצלחת הדבר ויהי' להם שהות כל שלשים יום לפרסם ולפעול על כל אחד כדי לקיים מצות פורים.

נ. בר"ל

- ברוקלין נ.י. -

ח ס י ד ו ת

ז. באגה"ק סי' כה ע' 276... והטעם מוכן ליודעי בינה לפי שבעת כעסו נסתלקה ממנו האמונה כי אילו הו' מאמין שמאת ה' היתה זאת לו לא הו' בכעס כלל ואף שבן אדם שהוא בעל בחירה מקללו או מכהו או מזיק ממונו ומתחייב בדיני אדם ובדיני שמים על רוע בחירתו אעפ"כ על הניזק כבר נגזר מן השמים והרבה שלוחים למקום ולא עוד אלא אפ"ל בשעה זו ממש שמכהו או מקללו מתלבש בו כח ה' ורוח פיו ית' המתייהו ומקילמו... ע"כ

ויל"ע מה השינוי בלשון שבתחילה כתב מקללו או מכהו או מזיק ממונו ולאח"ז מכהו או מקללו, והשמיט מזיק ממונו, ולא באתי אלא להעיר.

הת' פינחס פרוס

- תות"ל נחלת הר חב"ד -

יא. במאמר פ' משפטים ד"ה לריח שמניך תרפ"ג שנדפס זה עתה, מכאן כ"ק אדמו"ר נבג"מ ההפרש בין קיום המצות והאבות (ריחות) ובין אחר מ"ת (שמן תורק), ומסביר שנברא מצד עצמו מגיע רק לשרשו, משא"כ להגיע למע' משרש הנבראים זה ע"י עבודת הנשמה עם הנה"ב וכו' עיל"ש כל האריכות. והסבר זה הוא לא כמו שמבואר בכ"מ בדא"ח שדוקא ע"י מתן תורה מגיעים ללמע' משרש הנבראים. ולפי הביאור פה קשה הלא גם לאבות הו' להם מלחמה עם הנה"ב. ויש ליישב (בדוחק) שזהו כוונתו גם פה בהמאמר, שמלחמת הנה"ב הוא דוקא ע"י תומ"צ. וצ"ע.

הרב משה לברטוב

- ברוקלין נ.י. -

יב. כתניא פ"כ כתוב: "מצוות ואזהרת ע"ז שהם שני דברות הראשונים אנכי ולא יהי' לך..."

העירבתי ח"א דהנה אדה"ז בשו"ע או"ח סי' תצ"ד (סעי' ח-יא) דמסביר שם באריכות ב' מיני הנגינות שיש בעשרת הדברות: "הא' עושה מכל דיבור פסוק אחד אף שהוא ארוך או קצר מאד דהיינו שאנכי ולא יהי' לך ולא תעשה לך ולא תשתחוה ועושה חסד הם פסוק א' שאנכי ולא יהי' לך בדיבור א' נאמרו" ובסעי' י' שם: שמאנכי עד לא תשא הוא פרשה אחת סתומה ודיבור א'".